

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Točaj XLIV.

V Ljubljani, 7. vel. serpana 1891.

List 32.

Zveličani Peter Marija Alojzij Šanel (Chanel),

duhoven Marijinega društva, misijonar in prvi
mučenec v Oceaniji, Avstraliji.

(Dalje.)

Tega zveličanca mladost, prvo delovanje in službovanje v malem Bellejskem semenišču in odhod v misijon v Oceanijo prinesla je že lansko leto „Zgodnja Danica“ v številkah 46 in 49; sedaj naj sledi njegovo misijonsko delovanje in njegova smert.

2. apostoljsko darežljivo življenje.

Glavni vir tihega življenja, katero je zveličani Šanel preživel štiri leta na Futuni, na samotnem in majhnem morskem otoku, in katero je bilo konečno venčano z mučenstvom, so razun priseg katoliških otočanov in spričeval njegovih tovarišev, br. Marije Nizier-a, o. Chevrousa in dr. posebno tudi dragoceni listi dnevnika, kterege je zveličanec na prošnjo svojega predstojnika spisoval, popisal z veliko natančnostjo, in čegar drugi del je še s kervjo mučencevo okropljen.

Kralj Niuliki skazal se je novincem posebno prijaznega; sprejel jih je namreč kot goste v svoje stanovanje ter jih javno razglasil kot „tapu“. Tapu pomeni od bogov posebno blagoslovljeno in zatorej nedotakljivo stvar ali osebo. Gorjé Funtuncu, ki bi položil roko na kakega „tapu!“

Kot gostje bili so misijonarji prisiljeni privaditi se življenja domačincev, tako n. pr. sedeti na podtaknjenih nogah, ležati na tléh na plahti itd; sploh morali so se odreči vsem vgodnostim olikanega življenja. Kraljeva pojedina pričela se je še le ob treh ali štirih popoldne. Za novince bilo je zelo hudo to dolgo čakanje in

prenašanje lakote. Verhu tega je pa bila hrana še za Evropejca popolnoma nezadostljiva in malo vabljava. Zraven smokev, drugih sadov in korenin jedli so včasih majhne ribice, ktere so domačinci požirali surove, še celo žive. Mnogo so se morali premagovati, da so v vsem posnemali divjake. Druga preslastna jed bili so jim velikanski červi, ktere so dobivali v votlih in gnjilih drevesih in ktere so tudi žive jedli. V teh jedilih premagoval se je o. Šanel, kolikor je bilo le mogoče, br. Nizier bil je pa rajši lačen.

Stanovanje v kraljevi hiši imelo je pa seboj marsiktero sitnost in pritergovanje. Tako se je vsedel nekega dne o. Šanel, nič hudega ne sluteč, z brevirjem v rokah na četerovoglat kamen, ki je ležal pred kraljevim stanovanjem. Kar neutegoma ga pa preplaši od molitve jezni klic vladarjev in žugajoč migljeje princev, ki mu ukaže, kamen takoj zapustiti. Dotaknil se je prederzno „svetega kamena“ strašnega Fakavelikele, ki so ga častili za boga, ki prinaša nesreče, kar je veljalo po futunskem mnenji toliko, kakor dražiti božjo jezo. Le kralj sam sme na tem kamenu sedeti brez kazni. Taki kameni nahajajo se povsod po zbirališčih. Bilo jih je brez števila. — Če se je bližala kaka slovesnost, razglasili so se vsi prešiči in psi kot „tapu“ (nedotakljive) zato, da bi se shajalo z zalogo pri pojedini. Z veseljem sprejel je o. Šanel ponudbo kralja, da mu bode dal zidati stanovanje. „Koča,“ tako pripoveduje, „ktero so nam domačinci pomagali zidati, ni bila iz družega, ko iz nekaterih opletelih kolov, ki so imeli streho iz listja“. Bila je resnično tako revna in priprosta, da so si morali njeni prebivalci ob dežju kakega suhega kotička še le iskati. V tej koči, ki je bila na južni strani otoka oddaljena kacic 200 do 300 korakov od morskoga

obrežja. stanovala sta dva misijonarja ter se tiho pripravljala na težavno nalogo.

V praznik „brezmadežnega Spočetja“, mesec dni po svojem prihodu, opravljal je o. Šanel pervikrat zopet sv. mašo, prvo na tem samotnem otoku tihega morja. Približal se je božič in misijonarja sta sklenila, ta dan pervikrat očitno opravljati službo božjo. Kralju sta dala spoznati, da se tiče za veliko versko slovesnost Evropejcev, ter sta njega in bližnje sosede povabila k kristijanski službi Božji. „V predvečer,“ tako pripoveduje br. Nizier, „smo vse z marljivostjo pripravljali. Naša revščina nam pa ni dovolila vse okusno okinčati. Na obeh straneh oltarja stali so v tla zabiti koli, na katerih gornjem koncu so bile pribite deske: to so bili naši svetilniki. Oltar olepšala sva z marmoriranim (pisanim) papirjem. Napravila sva tudi nekaj svetilnic: visele so namreč od strehe preklane, z oljem napolnjene kokosove lupine. Na vsak način imela je naša kapelica veliko podobnost s hlevcem v Betlehemu. Kralj skoraj ni mogel dočakati začetka te slovesnosti. „Ali bodeta kmalu pričela?“ je večkrat poprašal. Naposled prišel je zaželjeni trenutek. Štiri sveče gorele so na oltarji; tudi svetilnice so svetlo gorele. O. Šanel, v najlepšo obleko oblečen, je pristopil ter zapel „Te Deum,“ kterege sva nato skupno do konca pela. Nato pričela se je maša, pri kateri sva pela „kirje, glorio“ in sploh vse, kar se ima pri veliki maši peti. Kakih dvanajst domačincev zbralo se je v naši kapelici: obnašali so se vsi tiho ter pobožno, čeravno jim je bilo vse to novo: le sem ter tje slišal se je kak tih pogovor med njimi.

Se vé, da se je razširil glas o slovesnosti belih dveh mož po vsem otoku, in že drugo jutro prihajali so od vseh strani radovedni, da vidijo „olepšano hišo“. Pozneje je vedno kak otočan bival pri sv. maši, ktero je od zdaj naprej opravljajal o. Šanel, kolikorkrat mu je le bilo mogoče. „Danes sem maševal za uboge otočane,“ beremo tu pa tam v dnevniku. Najprvo je bilo treba priučiti se jezika te dežele. To ni bilo nikakor lahko opravilo, ker ni bilo niti slovnice niti kacega družega pripomočka pri rokah. Mr. Tomaž Boog, tolmač in zvest prijatelj misijonarjev, govoril je sicer dobro futunski jezik: zveličani pa je razumel le malo angleški, kar mu je težilo učenje.*)

Ko je Šanel začel nekoliko futunski govoriti, je takoj pričel svoja apostoljska popotvanja po otoku. „Pred vsem moral sem na to misliti,“

tako piše, „različne gospodarje obiskati, učiti se jezika in navad dežele, da bi mogel kmalu sv. evangelij oznanjevati“. Njegova ljubeznjiva prijaznost, mali darovi, posebno pa zdravila, ktere je z vspehom rabil pri ljudéh, pridobila so mu hitro zaupanje otočanov, ki so ga že kot posebnega kraljevega prijatelja močno častili.

Toda mir, ki je vladal v tem času na otoku, bil je le navidezen in kratek. „Vojska je povsod šiba,“ tako piše o. Šanel, „ali gotovo brez primera najstrašnejša, ktera obiskuje moj revni otok Futuno. Otočanov ni veliko, vendar so neprenehoma razdeljeni v sovražne si stranke. Tu (v Poi-u) je stranka zmagalcev, katerih vladar je Niuliki, tam (v Sigavi) stranka zmaganih, ktera je pokorna drugemu kralju. Kmalu po našem prihodu usmertila je ta stranka enega zmagalcev. To se je cenilo kot naznanilo vojske. Bojni klic razglasil se je čez celi otok: vsak je takoj zapustil svojo kočjo in svoje opravilo, da se podá k svoji četi. Te čete se silno hitro zbirajo iz strahu pred nepričakovanim ponočnim napadom: ker mnogokrat bile so že v eni sami noči cele doline opustošene in vsi prebivalci pomorjeni. Obe stranki opazovali ste se med seboj ter pazile na se. Ker pa ta pot ni hotlo priti do odločne bitke, in ker sem mislil, da se bode vojska s tem žuganjem končala, porabil sem vgodno priliko, ter se peljal v Wallis“. Le nerad mu je dal kralj dovoljenje za to popotvanje. Med Šanelovo nepričujočnostjo dal je kralj vse premakljivo blago misijonarjevo prenesti v svoje stanovanje v Poi, najberž, ker je bil Alo preblizo pri Sigavi, ter je Niuliki sumil, da bi misijonar utegnil prestopiti naposled k sovražni stranki.

(Dalje nasl.)

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

19. Papež pošlje sliko.

Na Italijanskem in Francoskem je bilo v 14. stoletju z verskim življenjem prav ž.lostno. Papeži, večidel sami Francozi so prebivali 70 let, ne v Rimu, ampak v Avinjonu. Papež Urban V., tudi po rojstvu Francoz, je prišel l. 1362 v Rim stanovat za nekaj časa. Sliši tudi o Marijini hiši, pa se napoti v Loreto, on prvi izmed papežev. Tukaj vidi papež naše Ilirce, njih žive prošnje, njih bitko tugovanje, njih obilne solze. Smilijo se mu v serce. Sklene, dobremu narodu dati kako odškodbo za toliko zgubo.*) Ko tako premišljuje, s čim bi jih osrečil, dobi tudi prošnje Frankopanov,**) ki ga lepo prosijo, naj vendar kaj stori,

*) Za zgled futunskega jezika naj nam služi »Češčena si Marija: Alofa, Malia, ekefonu ite kalasia, eiate koē te aliki, eke manuia koē ite fafine fuape, pea e manuia ia Jesu, ko te fua o tou alo. Magata Malia, kote faē a te atua, keke hufia matou a ga hala i te ahonei pea mote a ho o tomatoū mate. Amen.

*) Marot. Dissert. 18. Regionis tactus miseratione. afflictæque Lyburniæ merorem ex parte levaturus tanti beneficii jacturam pretiosè munere studuit reparare.

**) Listina v pismarni sam. T... supplicantibus Francopanibus.

naj se usmili tega ljudstva, ki se utolažiti ne dá, in naj ga oveseli s kako svetinjo. Imeli pa so takrat v Rimu silno staro sliko, ki je bila zavoljo čudodelnosti v največem češčenju, in katero je izgotovil sv. evangelist Luka. Bili so, ki so papeža pregovarjali od tolikega darila, a drugi so prepričevali, da bi utegnili sami še večji dar zgubiti, namreč sv. hišo, ako se nič ne stori v polajšanje opravičene žalosti pobožnega ljudstva. Izmed vseh dragocenih izbire papež imenovano podoba, ter jo podari Tersatu l. 1367. Sliko prinese o. Bonifacij, Napoljec, pobožen mož, sloveč govornik, pridigar apostoljski, iz reda sv. Frančiška. Postavi jo v altar, naj jo verni časté, nebeška Gospa pa naj njim potrebnih milosti deli. To se je tudi godilo v obilni meri. V kratkem je dobila pridevek: **Mati milostij** (Mater gratiarum). Papeži so tako rekoč hiteli z duhovnimi dobrotami bogatit svetišče na Tersatu, nekaj, da bi se širilo češčenje Marijino, nekaj da bi Ilirce zadrževali doma, ker bali so se morebitne selitve s hiše. Vsled tega se je tok romanja res zastavljaj na Tersatu, in ščasoma ustavil.

Kakšna je ta podoba Marijina, ki jo je naslikala roka sv. Lukeža? Podoba je na deski, 24" dolgi, 18" visoki, 2 1/4" debeli; deska je iz cedrovine*). Slika ne predočuje Device do tal, le do sredine. Glavo ima ljubko nagnjeno, izraz materinske nežnosti. Svojega Sina in Boga ima pri persih. To kaže skrivnost večlovenja, t. j. da je Kristus pravi človek in Bog. Sv. Devica ima nadpis z greškimi kraticami: Metér. Theú a, Dete. Jisús Hristós, po naše: **Mati Božja, in Jezu Kristus.** Obraz je Materi Božji devični, ne dekliški, kakor odrasle device. Jezuščekovega obraza oči pa milo a resno gledajo gledalce. Ob desni in levi strani Matere Božje so še po dve podobici. Na desni zgorenja kaže angelov pozdrav Devici, dolenja sv. Andreja, razkoženega med dijakonoma. Na levi zgorenja predstavlja Kristusa na križu med Materjo in učencem, dolenja sv. Pavla z mečem, a kaj sta druga dva, treba je ugibati. Podoba ni umotvorina po današnjih zahtevah, pač pa je „čudotvorina“ vsim, ki jo v veri in zaupanju prosijo pomoči. O tem bomo pozneje spregovorili.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Zlato mašo je pretekli ponedeljek natihoma obhajal prečast. častni kanonik in profesor dr. Jan. Semen.

Pri slovesni zlati maši prečast. gosp. župn. Jan. Potočnik-a prihodnjo nedeljo bode pridigal zlatomašnikov prijatelj iz mladih lét, prečast. kustos in bivši provincijal P. Evstahij Ozimek.

Odpustkov za Porcijunkulo preteklo soboto in nedeljo se je vdeležilo veliko vérnega naroda iz premnosih krajev. Mora se poterditi, da letos se je sploh vdeležilo nenavadno veliko možkih, tudi iz mesta. Ljudje menda čutijo, da so časi hudi; torej

*) Cedra je izmed najplemenitiših, najveličastniših, najslovesnejših dreves. Libansko gorovje je bilo slavno s cedrami. Cedrovi gozdi so ga lepšali kakor krona. Zdaj je ceder malo. Cedra pomeni moč Božjo, visokost, lepoto, bogastvo. Vedno je bila zelo v čisljih. Kader so hoteli napraviti kaj vzvišenega, veličavnega, svetega, jemali so cedro. Les je bel, čvrst, blagodišeč, grenkega okusa. Červi se ga ne lotevajo, da je skoro nestrohljiv. Cederno olje, cederna mast varuje merličé truhnobe. Zato ima na sebi nekaj božanstvenega.

se taki, ki imajo še vero, toliko bolj obračajo k Bogu in sv. Cerkvi, kolikor nemarniše drugi zapuščajo pot zveličanja. Molimo za take, katerih ni ganila ne Alojzijevega 300letnica in ne „Porcijunkula“, da bi o šmar-nih mašah nadomestili, kar so opustili o teh dveh prelepah prilikah, ali morebiti celo še velikonočno dolžnost zanemarili. Kako moreš venčler živeti brez Boga in ss. zakramentov?

Z Brezovca pri Ljubljani. — (Zlata maša in zasluge zlatomašnikov) (Dalje) L. 1870. Slikal je pokojni g. Janez Šubic iz Poljan kor ali prezbiterij, in sicer slikal na presno. Delal je 3 mesece. — Prav v tem času naslikala je gospodičina Henrika Langusova iz Ljubljane nov križev pot. Okvirje naredil je g. Götzel iz Ljubljane. Mimogrede naj omenim, da je ravno tega leta (1870) g. Janez Šubic na presno slikal tudi v podružnici v Vnanjih Goricah; dve leti pozneje pa je na „fresko“ slikal vaško kapelico v Notranjih Goricah.

Leta 1871 napravili so novo kamenito obhajilno mizo. Zveršil jo je kamnosek Janez Peterbujes z Lesnega Berda pri Verhniki. Ravno ta mojster naredil je že prej — leta 1865 kamnati tlak za farno cerkev. — Tudi so dali obnoviti stranske oltarje. Razun tega so napravili prav lepe in drage paramente; stare in obrabljene so pa poslali v Bosno za tamošnje cerkve. In še več drugih potrebnih ter koristnih stvari se je za farno cerkev preskerbelo v teku teh 43 let. — Vse to, se vé, storilo se je le za Boga, čigar čast edino prečast. gospod iščejo, in za blagor in zveličanje faranov.

Še marsikaj lepega in mikavnega bi rad pri tej priliki svetu odkril. Pa je morda bolje, da molčim. Naj vé za vse to ljubi Bog in ne toliko ljudje!

Iz ravno tega namena so trikrat obhajali sv. misijon (dvakrat namreč ponovljenje sv. misijona) Koliko pa so sami delali, kdo bo to popisal, zlasti ker bili so večkrat brez duhovnega pomočnika in je bilo vse delo obširne fare na njih ramah. Toliko hujsje je še bilo, ker je bila tudi večkrat v teh letih huda bolezen v fari.

Gospod zlatomašnikovo delo je tudi šola na Brezovcu, kateri bili so do današnjega dne najboljši podpornik. Zidali so jo l. 1855. — In domača občinska brizgalnica (tobeh občin: Brezovec, Log) — na čigavo prigovarjanje se je napravila? Gospod Potočnik so občinske može vnemali za tako napravo. Nje korist se je že večkrat očitno pokazala, zadnjič pri pogo-rišču pri Kopaču. Zahvala tedaj budilnim besedam g. župnika! —

Tako so visokoč. g. Potočnik zmiraj bili in so duša vsemu življenju v fari Brezovski. Bog ohrani gospoda zlatomašnika Janeza Potočnika še mnogo let. Slava!

(Konec nast.)

V Ribnem. podružnici Grajske fare, ki pa ima svojega duhovna č. g. Ignacija Mali-ja je bila v nedeljo po sv. Jakobu (patronu te cerkve) prav lepa slovesnost.

Grajski dekan in župnik preč. g. Jožef Razboršek, blagoslovil je novi veliki oltar in ponovljena stranska oltarja. (Naredil in prenovil jih je znani podobar Vurnik.) Pri blagoslovu in potem pri slovesni maši stregli so mu sosednja župnika iz Gorjan in Boh. Bele, ter domači Grajski kapelan. Že popred lična cerkev je zdaj še bolj ljubeznjiva in nekako praznična, ter prekosi po svoji notranji opravi mar-

siktero farno cerkev. — Da je bilo pa mogoče take in tako drage poprave zveršiti, je pripomogla blago rodna gospa Jozefina Hočevnar iz Kerškega, ki je stroške za vse tri altarje (čez 11 sto gl.) sama plačala. Domači farani pa, kar jih namreč spada pod Ribniški zvon iz Ribnega, Bodešič, Koritnega in Sela, niso hotli zaostati in so na prigovarjanje dekanovo in domačega gospoda zložili okoli 200 gl. za napravo vlitih svečnikov, nove kadičnice, novih mašnih bukev in prenovljenje svetilnice. —

Nekaj posebnega v Ribniški podružnici pa je to, da so na altarih skoraj samo podoče apostelnov. V velikem altari so sv. Jakoba Vel., ss. Simona in Juda; na stranskih altarih pa sv. štirih evangelistov. In ker je eden stranskih altarjev posvečen sv. Frančišku Ksaveriju, apostolu Indijanov, (na drugem sta ss. Janez in Pável), ima pobožen obiskovalec te cerkve skoraj samo oznanovalec sv. evangelija pred sabo. Zato je bilo prav primerno, ko je g. dekan v svojem govoru pričujoče opomnil, kako velik dar je sv. vera in kako velika dolžnost je za nas, prave vere deržati se in po nji živeti. Razkladal je priljubljeni govornik, kako napačno je poslušati take, ki zoper vero govoré, ali brati bukve in časnike, ki zoper cerkev pišejo, in duhovščino zaničujejo in gerde. Globok vtis so napravile besede, ko je govornik rekel, da taki, ki duhovne zaničujejo, tudi dosti vere nimajo. Če kdo duhovna zaničuje, mu potem tudi ne veruje, kadar kot oznanovalec sv. evangelija označuje resnice k zveličanju potrebne. Brez vere se pač še nekako prerije skozi življenje (česaravno slabo!), ali umerje se silno bridko in žalostno brez vere! — Da bi si pač bili te besede zapomnili posebno tisti, ki so se, kakor je bilo slišati, naročili na nek časopis novega mladostlovenskega evangelija!

Naj še opomnim, da je bilo tudi zunaj cerkve znati, kako vesel praznik se v Ribnem obhaja. Visoki mbeji z velikimi zastavami; lepi venci iz povezanih cvetlic, milo priterkovanje z zvonovi; glasno pokanje iz topičev, veselo petje cerkvenih pevcev, krasno vreme — vse to se je strinjalo, Ribnjanom in vsim pričujočim storiti ta dan nepozabljiv!

Pri obedu, kterega je domač gospod svojim gostom pripravil, je veljala prva napitnica gospej Hočevnarjevi. Naj bo blaga dobrotnica prepričana, da ni mogla skoraj boljšega dela storiti, kakor da je pobožnemu ljuštvu cerkev okinčala. Kadar se bodo namreč Ribnjan v prenovljeni cerkvi shajali k molitvi in k božji službi, se bodo nje in njenega ranjcega moža in njene ranjce matere, ki je bila doma iz Bodešič, hvaležno spominjali!

V Terstu stanuje gospodična, stara 50 let, ki je čudovito ozdravela na prošnjo Matere Božje Lurške. Poprej zdrava, je leta 1888 nevarno zbolela. Imela je štiri bolezni: serčno, vodenično, pljučno, in pa terganje po vsem životu. Na to se ji je pa še bula napravila na persih. Zdravnik njen še živi in lahko priča, da je zares imela vse te bolezni in da je sedaj zdrava.

Deset mesecev je bila gospodična v tem žalostnem stanu. Le sem ter tje so bolečine poenjale, pravega zboljšanja pa nikdar ni bilo, kar po natornem potu tudi ni bilo mogoče. Ves čas je grozno veliko tepela. Spati ni mogla, zlasti prve mesce skorej nikdar ni oči zatisnila. Težko je soplja, in če je le poskušala

stopati po sobi, jo je kar hotlo zadušiti. Po zdravnikovem svetovanji se je v petem mescu svoje bolezni po dvakrat ali trikrat na sprehod peljala. Sem ter tje je šla pač v cerkev, pa vsakih pet stopinj je morala počivati, dasiravno jo je pri hoji vedno kdo podpiral. Večkrat ji je bilo tudi slabo in je bljevala. Telesna bolezen ji je tudi duha slabila, da je komaj še svoje misli zbirala.

Enkrat reče zdravniku, da bi rada šla v Marijine toplice na Češkem, pa ji zdravnik odgovori, da se čudi, kako more kaj tacega misliti, sej bi na potu umerla.

Veliko zaupanje je pa imela bolna v Mater Božjo, v čemur jo je še poterjevala njena strežnica, redovnica. Mnogo je že tudi slišala o čudežih Lurških. Kar ji pride na misel: Tudi ti pojdi v Lurd, in Marija ti bo pomagala, kakor je že tolikim drugim pomagala. Meseca julija 1888 se res podá s strežnico v Lurd, poprej pa še hoče iti na sveto Goro pri Gorici. Pelje se torej s strežnico redovnico v Gorico, potem v Solkano ki stoji na podnožji svete Gore. Od tod gredo romarji večidel peš na Goro, kamor dospejo v poldrugi uri. Tudi bolna gospodična hoče peš iti na Goro, dasiravno se je to pri njenem stanu dozdevalo nemogoče, pa se ni dala pregovoriti. V zaupanji na Boga in na varstvo Marijino nastopi zares božjo pot in pride na Goro v 10 urah; se vé, da so jo milovali vsi romarji, ki so jo srečevali. V kakošnem stanu je prišla na Goro, si je lahko misliti, in le čuditi se je, da je vendar prišla. Ko je na sv. Gori ene dni počivala in je sveti zakrament prejela, se zopet verne v Gorico, se vé, da v nar hujših bolečinah.

Iz Gorice popotva v Lurd. Na tem popotvanji je le dvakrat počivala, v Milanu in v Parizu.

Ko dospe v Lurd, izve, da so prišli francoski romarji, in da bo še tisti dan sprevod k lurški jami, kjer se je Marija prikazovala. Zdajci sklene vdeležiti se sprevoda, da še tisti dan Marijo pozdravi, sej je imela toliko zaupanje v Marijo, in bila je prepričana da ji bode obilno povernjeno, ker iz ljubezni do Marije še počitka noče imeti. Bila je tedaj pri sprevodu in drugi dan je prejela svete zakramente. Nato gre k jami in se pervikrat koplje v vodi čudodelnega studenca. V kopeli je čutila nar hujše bolečine. Ko pa stopi iz vode, jenjajo vse bolečine. Čez dan se sicer bolečine povernejo, pa ne več tako hudo, kakor druge krati. Še trikrat se je kopala, pa vselej jo je po kopanju močno glava bolela in ji je slabo prihajalo, potem je pa kašljala in hudo iz sebe metala. Nar hujši bolečine je pa čutila popotvaje iz Lurda v Pariz. Pa Bogu bodi čast in hvala in prečisti Devici Mariji, bile so poslednje, vsaj poslednje hude bolečine. Sedaj se je začelo boljšanje od dne do dne, dokler ni o Božiču popolnoma okrevala. Odslej je vsa zdrava, lahko spi, lahko dela, in je vsa prepričana, da je Lurška Mati Božja nad njo čudež storila, za kar hoče biti Bogu hvaležna vse svoje žive dni in hoče čast Božjo in slavo Marijino vedno in povsod razširjati.

Iz Amerike. Joliet, Ill, U. S., juli, 21, 1891. Jolieški Slovenci ne bodo tako berzo pozabili nedelje z dne 19. julija t. l. Lep dan je bil to zares za naš tukajšni narod in za vse katoliške someščane naše. Blagoslovili smo vogelni kamen bodoče naše slovenske cerkve sv. Jožefa.

„Chicago Street“, zove se najlepša in največja ulica v Jolietu. Na severni strani te ulice kupili so pred dvema letoma Slovenci velik prostor za cerkev, župnijski dvor in šolo. Župnijski dvor je dodelan in lepo opravljen, z zidanjem cerkve pričeli smo pred tremi tedni in na dan slavnosti se je že dvigal od tal 5 čevljev visok zid iz lepega, rezanega kamna. V okolici Jolieški nahajajo se najlepši kamnolomi, kar jih premore država Illinois in eden teh pripada rojaku našemu g. Marku Krakarju, že nad 30 let bivajočemu pod zmagonosno zastavo zedinjenih držav. Ta gospod nam je podaril ves kamen za cerkev zastonj, ter je pripravil tudi krasen vogelni kamen. G. Kapš, kamnoseški mojster, tudi Slovenec, je udolbel napis na kamen.

Prostor okrog cerkvenega zidú smo za slavnost primerno ozaljšali z mlaji, vejami, zelenjem, venci in zastavami. Tik voglja postavljen je bil velik oder za duhovščino, pevce in znamenitejše povabljenе goste. Vogelni kamen je visel na nalašč zato prirejenem stroju, nad njim krasen križ iz samih duhtečih cvetic, ki so ga spletle na predvečer naše dekleta, visoko gori ob obeh stranéh pa sti plapolali na visocih mlajih slovenska trobojnica in zvezdnata zastava ameriška. Le en glas čul se je od vseh, ki so si ogledavali slavnostni prostor: *that's nice, that's nice, to je krasno, to je krasno!*

Popoldne ob poli 3 pričela se je slavnost. Slovensko društvo sv. Jožefa v društveni opravi z regati in zastavo šlo je z godbo (Slovenci imajo svojo lastno godbo) naproti drugim katoliškim društvom, ki so obljubila vdeležiti se svečanosti, društvo sv. Janeza, društvo sv. Alojzija in Forester-society. Vsa ta društva so se zbrala naposled pred rezidenco Rev. Father C. Bausheid-ovo. Ker so bili namreč naš nadškof P. A. Feehan v Chicagi vsled birmovanja zadržani, delegirali so omenjenega gospoda za blagoslovljenje vogelnega kamna. Društva napravijo špalir, klobuki zavihté v zraku, gospod se vsede v voz in dalje se je pomikal ves dolgi sprevod z vihrajočimi zastavami med sviranjem godbe na slavnostni prostor. Ljudstva se je med tem nabralo vse polno, na dolgo in široko so stali celo po cesti. Vse narodovnosti so bile zastopane; videl si Irca in Angleža, Nemca in Laha, Poljaka, Čeha, Slovaka, poleg rojenega Amerikanca, celo černih (zamorcev) se ni pogrešalo. Izmed Slovencev, pravijo, ta dan ni nihče ostal doma. Gg. duhovniki so došli iz vseh četverih katoliških cerkvá, Rev. T. F. Mangan, Rev. E. J. Dunne, Rev. C. P. Foster iz irskih in Rev. C. Bausheid in Rev. D. Kozolek (Poljak) iz nemške cerkve. Izmed svetnih dostojanstvenikov naj le omenim, da nas je počastil tudi prvi vradnik iz mesta, naš citymayor Mr. Halley. Po dokončanih obredih, med katerimi so odpevali najboljši pevci iz mesta pod vodstvom Mr. V. Rolf-a, vzdal je zidarski mojster A. G. Wenner kamen. V ploščo smo vložili poleg ameriških denarjev Vašo cenjeno „Danico“ in nekaj drugih ameriških katoliških časnikov. Na to sledile so tri pridige; v angleščini je propovedoval Rev. E. J. Dunne, v nemščini Rev. C. Bausheid in v slovenščini pisatelj teh verstic. Če tudi je slavnost dolgo terpela in je popoldansko solnce na moč pripekalo, je vendar ljudstvo do konca vstrajalo v najlepšem redu in miru. Po odpeti zahvalni pesmi bila je svečanost končana. Godba je zasvirala nekaj priljubljenih domačih pesmi „Naprej.“

„Oj banovci,“ „Hej Slovani“ — in polagoma smo se razšli z nado, da se v 3 mescih zopet snidemo na tem prostoru še k lepši slavnosti, k blagoslovljenju lastne hiše Božje, postavljene v čast trojedinemu Bogu in redniku Jezusovemu, sv. Jožefu.

F. S. Šušteršič.

Iz Amerike. Red Lake, Minn. 12. julija, 1891.
(Pervo sv. Obhajilo med Indijani.)

Prečastiti gospod kanonik!

Kar sem tukaj pri Indijanih, nisem imel veseljšega dneva, kakor je bila nedelja, 28. junija. Take slovesnosti pa tudi Red Lake dozdej še ni videl; bilo je to namreč prvo sv. obhajilo 12 Indijanskih otrok iz naše šole. Ta dan je bil zares dan splošnega veselja za naše katoliške Indijane in posebno za stariše tih otrok. Dolgo časa sem jih podučeval v šoli, in učili so se bili mali katekizem (v indijanskem jeziku) s takim veseljem, da je bilo čuda. Ne morem Vam povedati, kako me je to veselilo; ti otroci niso tako zarobljeni, kakor bi kdo mislil, nekteri so zares prav talentirani. Ko sem jih n. pr. začel podučevati v Indijanskem jeziku brati, so v 4 tednih skoraj vsi že v katekizmu in v zgodbah sv. pisma lahko brali. In kako lepo so se ti otroci pripravljali na prvo sv. obhajilo! Prav lahko bi bili v zgled belim otrokom. —

Dasiravno imamo prav majhno, iz obtesanih hlodov sestavljeno cerkvico, skušali smo vendar, kar se je dalo, jo nekoliko okinčati za to slovesnost. Dve tretini ljudi je bilo zunaj cerkve, ker niso mogli notri; v cerkvi je namreč prostora le za kakih 120 oseb. Našim benediktinskim sestram gre zlasti hvala za trud in delo, ki so ga imele pri olepšanju cerkve in sploh z otroci v šoli. Pri takih otrocih človek zares lahko vidi, kakošno moč da ima sv. katoliška vera in milost Božja do človeškega serca. Oh, koliko dobrega bi se pač lahko storilo za našo Indijansko mladino, ko bi imeli malo več pomoči, kaj več katoliških šol in cerkvá, več duhovnih pastirjev itd. Protestantje imajo tukaj pri Rudečem Jezeru dve cerkvi, pa nikoli niste polni, — ste preveliki. Katoliške cerkve so navadno kmalo premajhne, protestantske pa skoraj zmiraj prevelike, posebno med Indijani! —

To je bilo toraj prvo slovesno sv. obhajilo za otroke v Red-Laku. Veliko jih je bilo do solz ginjenih pri svetem opravilu in reči moram, da sam poprej še nisem bil tako ginjen. In kdo bi ne bil: Videti vse v belo oblečene deklice in dečke, vse dobro podučevane v kerščanskem nauku, v prvič pristopiti k mizi Gospodovi, prejeti Onega, po katerem so že tako dolgo bili hrepneli! — Bog daj, da bi ta slovesnost imela dober vspeh na ves misijon in da bi Vam prihodnjič mogel še kaj bolj veselega povedati iz našega kraja. Oh, kako je vendar res, kar so naš ranjki škof Baraga rekli, da namreč vse težave in neprijetnosti, ki jih ima indijanski misjonar, se nikakor ne dajo primerjati z duhovnim veseljem, ki ga za-to vživa in ktero mu tako rekoč večí pogum daje. —

Naša šola se je nehala zadnjega junija, in imamo počitnice do 1. septembra. Dne 3. avgusta imamo doli v samostanu v St. Johns neko slovesnost, t. j. petindvajsetletnico, kar je naša opatija ustanovljena. Takoj potem pa imajo vsi čč. gg. oo. benediktinci naše opatije duhovne vaje ali eksercicije. —

Priporočam nas in vse indijanske misijone v gorečo molitev.

Z Bogom!

P. Simon Lampe O. S. B.

Iz Amerike. Red Lake. Minn. June 17. 1891. Kratak obris zgodovine Red Léka. (Lovr. Lavtižar.) (Dalje.) Tem divjakom je torej Lovrenc Lavtižar prvi luč sv. vere prinesel leta 1857. Vsi starejši Indijani se še kaj dobro spominjajo, kako je takrat z g. Pircem priromal iz Crow-Winga čez Leech- in Cass-Lake simo k Rudečemu Jezeru. Popisujejo mi Indijani gospoda kakor prav gorečega, častitljivega misijonarja, ki skuša v vsem posnemati svojega nebeškega Učenika. Bilo je ob tistem času samo 8 ali 9 katoliških družin tukaj. — zdaj jih je blizo 90. Lavtižar je stanoval v bérni bajti nekega pol-Indijana. Jos. Jourdain po imenu, eno milo od sedanje agencije proti vzhodu; njegov brat, Peter, je pred dvema letoma tukaj umerl v visoki starosti, kerstili so ga bili še ranjki škof Baraga pri Gornjem Jezeru, tako tudi njegovo ženo. Tukaj je toraj naš misijonar razlagal divjakom večne resnice naše sv. vere, zraven pa tudi obiskoval bolnike in druge Indijane v okolici. Tu biva sam, edini beli daleč daleč okrog, ne briga se za novice po svetu, pa mu tudi ni mogoče kaj zvedeti — ni pota, ni pismonoše. — pri sercu mu je le pridobiti za Kristusa prav veliko tih ubogih, zapuščenih divjakov; dobro vé, koliko da je ena sama duša vredna in da je naš Božji Zveličar tudi za nje svojo drago kri prelil. —

Predno se g. Pirc od njega ločijo, mu še dobro naročé, naj se v hudi zimi nikamor ne podá, temveč naj doma v svoji misijonski hiši Indijane podučuje.

Bilo je na dan 3. dec. 1858, v god velikega Japonskega misijonarja sv. Frančiška Ksaverija, ko se podá na ono stran jezera, 12 milj. obiskat Indijane, ki žive ob severnem obrežju perviga jezera. Reče domačim, da pride zvečer domú; revež takrat gotovo ni vedel, da bode to njegovo zadnje misijonsko potovanje. Solnce se je bilo že precej nagnilo, ko opravi svoje delo tam na oni strani in se nameni zopet domú se verniti. Indijani mu branijo, češ, da je prepozno, da bo kmalo tema, da je premraz na širnem jezeru; naj rajši čez noč pri njih ostane in še le drugi dan domú gre; kajti utegnili bi se mu kaj pripetiti. On jim pa pravi: Rekel sem bil domačim, da pridem še drevi domú, torej je najboljšé, da se koj na pot podám. Indijani ga še prošijo, naj vsaj kaj vžije, ali pa naj vzame kak koc saboj. — bil je namreč prav merzli dan. — toda zastonj. Vsi Indijani dobro vedó, pa sem tudi že sam skusil, kaj se pravi v hudem mrazu sam tu na jezeru biti; ni čuda toraj, da so mu Indijani tako branili. —

Doma ga pričakujejo in pričakujejo, pa ga le ni. Že je temna noč, gredó tedaj in naredé ogenj na bregu jezera, da bi tim ložje naravnost dospel do hiše. Čakajo in kličejo — ali našega Lovrenca ni videti, in ne slišati. Nek Indijan, ki je ta večer bil v oni hiši, kjer je Lavtižar stanoval, mi je oni dan pravil: Vernili smo se torej zopet v hišo; vsi smo ga tisti večer za gotovo domú pričakovali, ker nam je rekel, da pride zvečer nazaj. Jaz bi se mu bil naproti podal, pa ona žena v hiši mi je djala: Saj bo prišel, saj je vendar rekel, da pride še nazaj to noč. — Tako smo ga toraj v hiši še dalje pričakovali. Bilo je že pozno v noči. Jaz sedé nekoliko za-

dremljem, tako tudi žena, ki je stanovala v tej hiši. Kar naenkrat slišim zunaj tulenje psov (Indijani imajo kakor je znano, veliko psov), zaganjajo se z vso močjo proti oknu; to se ponavlja dvakrat, trikrat, štirikrat — rečem ženi: „Kaj vendar to pomeni? tega psi poprej nikoli niso počeli!“ — Nato še dobro zakurim in se podam k počitku. —

Drugo jutro se zbudim na vse zgodaj in vprašam ženo: „Ali „Kossinan“ (Naš Oče) še ni prišel domu?“ — „Ni ga bilo še v hiši,“ pravi. Grem koj ven, doli k jezeru, pa kako se vstrašim, ko vidim, morebiti eno miljo daleč od brega nekaj črnega tam v snegu na ledu ležati. Zdihnem nehoté: Oh, to je „Kossinan.“ zmerznil je revež! In res — prežalostna novica za ves Red Lake — naš predragi Lovrenc je tukaj na ledu v noči med 3. in 4. dec. 1858 domú gredé od prehudega mraza omagal in tako svojo blago dušo izdihnil. Vidili so stopinje v snegu, kako je tu pa tam pokleknil, molil ter se pripravljal za bližnjo zadnjo uro. Zopet vstane, skuša dalje iti, pa moči ga bolj in bolj zapuščajo; lačen in le slabo oblečen ne more biti kos tej burji in temu mrazu, zopet poklekne in izroča Bogu svojo čisto dušo. Dasiravno ima le malo še do brega, ne more več dalje. — gorkote nima skoraj nič več v sebi; nazadnje popolnoma omaga in — v Gospodu zaspi. — Oh! kdo bi zamogel popisati nezmerno žalost g. Pirca, ko zvejo doli v Crow-Wingu, kaj se je pripetilo ljubemu Lovrencu pri Rudečem Jezeru! Saj je bil on tedaj njihov edini, zvesti pomočnik v tem kraji, na kterege so stavili vse svoje upanje za prihodnje misijone med Indijani v Minnesoti. Življenje mladenča, ki so ga ljubili, kakor le oče zamore ljubiti svojega sina, je končano v najboljših letih! — Lov. Lavtižarja ni več med živimi! Ta žalostna novica se raznese kot veter po vsej deželi. Ves Red Lake žaluje, — pa ne le samo Red Lake, — ali ga niso poznali Indijani pri Leech-Laku, Cass-Laku, pri Crow-Wingu, pri Mille Lasc, da, rekel bi, skoraj vsi Očipvani tu v Minnesoti? Ali se mar nima marsikteri Indijan še danes njemu zahvaliti za milost prerojenja s sv. kerstom? Kako lepo se pač na njega obračajo besede bukev Modrosti: „Consummatus in brevi, explevit tempora multa.“ (Sap. IV. 13.) Malo je živel, vendar veliko časa izpolnil. Upamo, da je že zdavno prejel večno plačilo za svoj trud tukaj na zemlji; saj se je popolnoma daroval svojemu Bogu in Učeniku; goreča želja mu je bila, delati le za zveličanje neumerjočih duš: toda nebeški Oče ga je k sebi poklical, ker ta svet ga ni bil vréden —

P. Simon O. S. B.

(Dalje nasl.)

Kako čudno je ozdravela mlada Poljakinja na priprošnjo Lurške Marije D.

Našo ljubo Gospo Lurško ljubijo in časté tudi na Poljskem in kljubu velikim težavam obiskujejo poljski romarji čudežni kraj brezmadežne Device. — Listi objavili so ozdravitev neke mlade deklice, nad katero so bili obupali že zdravniki, in dominikanka, kateri je bila mlada, šestnajstletna Poljakinja dobro znana, nam pripoveduje, da je bila ta deklica med drugim tudi božjastna in so naj imenitniši zdravniki zastonj skušali jo ozdraviti. Tu naj sledí pismo, katero je pobožna mati čudežno ozdravljene pisala preč. lurškemu g. župniku:

Prečastiti!

Pred nekterimi mesci slišali smo o sloveči lurški jami in o mnogih čudežih, ki se zveršujejo tukaj na priprošnje ljube Matere Božje. Neki duhoven nagovoril nas je, da naj čudežno vodo porabimo pri naši hčerki, ktera je bila že osemnajst mescev hudo bolna na živcih in ni več mogla hoditi. V soboto, 27. vel. travna 18**, pričeli smo devetdnevnicu s tem, da smo hodili k sv. maši, ktera se je zategadel brala devet dni pred podobo najsvetejše Device. Ono soboto, 27. vel. travna, bolnica ni mogla s pomočjo dveh oseb skoraj ne eno sekundo stati na nogah, in še manj korak storiti. Pervi dan proti večeru rabila je naša hči pervikrat lurško vodo. Drugo jutro poskušala je vstati, ker je pa čutila veliko slabost, se je zopet vlegla v posteljo in ko je devetdnevniške molitve opravila, prosila je za steklenico lurške vode. Dali smo jo ji, in ko je nje nekaj kapljic spila, zmočila je perst, naredila s takim zaupanjem in tako vero, kakoršno zamore le Bog dati ter zbuditi, znamenje svetega križa čez herbet, je vstala ter prekoračila brez vsake pomoči sobo. Nobeden ni mogel dvomiti, da je ozdravljena, in zdravniki, aleopati kakor tudi homeopati, kateri so našo hčer veliko mescev zdravili, so enoglasno rekli, da nimajo nobenega deleža na tem ozdravljenji in da se mora to ceniti kot posebna Božja milost. — Tisti dan, ko je skazala presv. Devica svojo moč tako veličastno, šla je naša hči z nami sprehajati se na vert, med tem, ko so jo dan poprej morali na vozičku ležečo peljati. — O začetku devetdnevnic smo obljubili naznaniti ozdravitev, če bi se dodelila, in sedaj spolnujemo obljubo. — Izročevaje sebe, svojega moža in svoje štiri otroke v vaši molitvi bivam,

Prečastiti

Vam udana

Emilija Skrzny'ska, roj. plem. Jablonowska
(Echo der Annalen unserer lieben Frau v. Lourdes. šte. 7. str. 105.)

Mariji za veliki Šmaren.

„Vsa lepa, rajska si Devica,
In madeža na Tebi ni!“
Tako, izvoljena Kraljica,
Nebo in zemlja Te časti.

Gospod Te hčerko je nazival,
Še predno bil je stvarjen svet,
In mrak je zemljo še pokrival,
Cvetela si, o rajski cvet.

Še predno bil je kak studenec,
Dolin ni bilo, ne gorá,
Prejela si za prihod venec
Iz rok neskončnega Boga.

V temini stvarstvo še je bilo,
Določen bil ni zemlji ték,
To davno solnce že svetilo,
V namenu Božjem v vekov vék.

Ko Duh je večni, tajno Bitje,
Ozvezdje nival na nebó,

Živela v njem si slavno žitje
Ti, stvarstva božjega oko.

Vetrovom vkazal je pihljati,
Vodovju je odmeril pot:
Si v duhu b'la mu, slavna Mati,
Ko stvarjal to je tvoj Gospod.

Pri njem si vedno prebivala,
Nebes kraljica in sveta;
V naročju božjem si igrala
Ti, radost večnega Boga. —

O Adam, kje je raj in sreča,
Ki vlast ti dal ga je gospod?
Zgubljen je raj! — Zavist moreča
Te spremlja zdaj, Adamov rod!

A, dasi Adam raj je zgubil,
Bog oče vendar zanj skerbi,
Brezmejno je človeka ljubil,
Najlepšo krono vseh stvari.

In kakor zvezda na višino,
Poslal je hčerko na obzor,
Obdal jo z rajsko je milino,
Kreposti angeljske uzor.

Čutila zemske je nadloge,
In zorla grenke je solzé,
Pustila je sijajne kroge,
Tolažbo nesla verh zemljé.

Od takrat je veselje njeno,
Med ljudstvom biti vekomaj,
Ki tava v temi zapuščeno,
Odkar zapravilo je raj.

O blagor, kdor za zvezdo hodi,
Po luči v noči hrepeni:
Marija Mati zvesto vodi
Do prave sreče vse ljudi.

O blagor, kdor Marijo sluša,
Ozira v Njo se noč in dan:
Naj mirna bo njegova duša,
Marija mu je močna bran.

Kdor najde Mater, najde Sina,
Odpert je njemu sreče kraj;
Kjer neha žalost, bolečina, —
K Očetu pride v sveti raj.

S—r.

Razgled po svetu.

Na Dunaju in Predarliskem so osnovali katoliška učiteljišča, ker pravih katoliških učiteljev vedno bolj primanjkuje. V dunajskem konservativnem dnevniku pa priporočajo za Češko, da naj bi se osnovalo pri kakem samostanu učiteljišče. Pregréh in hudobij se dan na dan več godi in to ne bo bolje, dokler vse šolstvo ne pride na popolnoma katoliško podlago.

Rim. (Napoved devetega italijanskega shoda katoliškega.) Od 8.—13. sept. t. l. bode v Vičenci shod italijanskih katoličanov. Pripravljajo se k temu od januarja. Tvarine peterih oddelkov so: Katoliške družbe; kerščansko družbeno gospodarstvo; zagovarjanje „pobožnih vstanov;“ odgoja in poduk; časnštvo; kerščanska umetnija.

Mariannahill (južna Afrika), 3. apr. Veliko soboto podelil se je 40 odraslim Kafrom zakrament sv. kersta, kar je za naš revni misijon ravno tako vesel dogodek kakor pridobljenje 5000 duš nekdanj za sv. Petra. Kdor tu razmere vé in pozná, kako težavno je pridobivanje in podučevanje tako mnogih starih poganov, bo razumel naše veselje ter se z nami vred veselil.

Rusija in Francija. Govori se v ruskih krogih (ako „Times“ vedó resnico), da je car poterdil od predsednika francoske republike predloženo francosko-rusko zvezo. To bi bilo zelo važno in resnobno, ako se poterdi; vendar utegne zdaj še malo verjetno biti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan).

a) Glavni namen:

Družbinski ali socialni mir.

b) Posebni nameni:

15. Vnebovzetje Marije Device. Pobožnost k Materi Božji. Cesar avstrijski, Ogersko in Poljsko. Društveniki Marijini v počitnicah.

16. S. Joahim. Osebni blagor sv. očeta. Omejenje darovanja za umerle brezkoristnih nagrobnih vencev. Društva za zakonske može.

17. S. Hijacint. Koroško Telesne in dušne zadrege mnogih spreobrnjenecv. Pridobitev potrebnih sredstev za vredno okinčevanje mnogih cerkvá in kapelic.

18. S. Helena. Ljubezen do križa. Razstava svetinj v Trijeru. Vednostna dela. Skregani in ločeni zakonski.

19. S. Zebald. Hitro iztrebljenje svojeglavnosti in nagle jeze v otrocih. Odpadniki. Bolnišnice.

20. S. Bernard. Razširjenje pobožnosti do presv. Serca Jezusovega. Cistercijenci in trapisti. Marijin dol in Marija-Zvezda. Naprava za božjastne.

21. S. Johana Fr. Šantal. Red Obiskanja. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Vse priporočene redovne zadeve. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverní od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad

in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Bolan duhoven za zdravje, če je Božja volja. — Bolehen duhovni pastir za pomoč.

Listek za raznoterosti.

V Polhovem gradcu je 26. jul. č. g. Ivan Globel-nik obhajal prav spodbudno in slovesno novo mašo; pridigal je č. g. dr. profesor Marinko. (Dopis. prih.)

Iz Torina. 2. avg. 1891. (Poterdilo in zahvala.) Preserčna zahvalo za 248 lir poslanih darov za Boskove misijone in za dobrohotnost do nas in prav posebno za naklonjenost do našega prečastitega pokojnega Don-Boska, kterega iz celega serca prosimo, da bi sprosil pri Bogu vsih blagrov za to posebno dobrotnost Vašo in ljubezen do nas. Kar tiče „Letture cattoliche“ in časnik „Bollettino,“ smo mi dolžniki Vaši in ne Vi naši. Z naj večjo hvaležnostjo (do vsih dobrotnikov) brat v Kristusu

Duhoven Mihael Rua (naslednik Boskov).

Na Trati (pri sv. Antonu) nad Poljanami imajo dva nova zvana; veliki tehta 32 stotov (drugi stari veliki) 17, tretji (nov) 12, in četerti (stari mali) 5 stotov. Kakor se sliši, bo slovesno opravilo za novo zvonilo ondi 9. avgusta, kakor pri sv. Lenartu nova maša (č. g. Keržišnika, iz Mariborski škofije.)

Rakitovcu.*)

Kot straža terdna mi stojiš,
Ne gane te ne grom, ne piš,
Rakitovec, gorá orjak,
Doline selške korenjak!

Kako sem srečen, ko okó
Skalovje tvoje zrè stermó,
Serce veselja se topi,
Otožnost vsa me zapustí.

Zatorej sprejmi mi pozdrav,
Iz serca dna prihaja prav;
Le čuvaj zvesto našo stran,
In bodi nji mogočna bran!

V Železnikih. 4. 8. 91. F. Š.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Blaž Petrič 4 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Ed. Kosobud, kapelan na Bledu, 4 gld. 20 kr.

Za Boskov misijon: A. M. 1 gld.

Za najpotrebniši misijon M. B. 4 gld.

Za afrik. misijon. Neimenovan 5 gld. — Neimen. 40 kr.

Za sv. očeta: Horjul po č. g. župn. 7 gld.

*) Rakitovec, gora v ozadji selške doline. Raz njega krasen razgled. Visok 1700 m.